

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. március 24.
(virágvasárnap)**

Horváth Géza

LÁTTA A VÁROST

Lekció: Lukács 19,28-40

Alapige: Lukács 19,41-42

Amikor közelebb ért és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid előtt.”

Imádkozzunk!

Köszönjük neked ezt a szép ünnepet, virágvasárnap ünnepét, Urunk, és köszönjük, hogy minden ünnepet te szereztél nekünk, és minden ünnepnek te vagy a középpontja. Téged ünneplünk, Urunk, és minden ünnepen szemünk előtt van a magunk nyomorúsága.

Megvalljuk, hogy te vagy a királyok Királya, az uraknak Ura. Köszönjük a beteljesedett próféciát, amelyet Zakariás megjövendölt: Jön majd a Király, aki szelíd és alázatos, nem harci lovon és paripán, hanem szamárcsikón fog bevonulni Jeruzsálembe, a szent városba.

Megvalljuk, Urunk, hogy valóban szelíd és alázatos voltál, és szégyenkezünk, mert mi nem tudunk szelídek lenni, nem tudunk alázatosak lenni. Nem tudjuk szelíden fogadni a beoltott ígét, nem tudunk szelíden reagálni a bántásokra. Nem tudjuk magunkat megalázni előtted, másoktól sem tudunk sokszor bocsánatot kérni mulasztásainkért és vétkeinkért.

Megvalljuk, Urunk, hogy könnyebb lenne ma is a felső ruhánkat levetni, mint levetkőzni régi életünk, óemberünk tulajdonságait. Megvalljuk, hogy könnyebb ma is kimenni eléd, mint behívni téged az otthonunkba és szívünkbe. Könnyebb kimenni ünnepelni, könnyebb eljönni még a templomba is, mint azt mondani: „Jer, hű szívembe hát, habár szegény e szállás, de mindörökre hálás, úgy áldja Krisztusát.” Könnyebb kimondanunk, hogy mi megyünk eléd, mint azt: „Ó, kedves vendég nálam szállj, bűnömtől ne iszonyodjál. Térj be hozzám, te szolgálhatsz, szegény megtérő juhodhoz.”

LÁTTA A VÁROST

Megvalljuk, Urunk, hogy éppen azért van szükségünk rád, mert ilyenek vagyunk, és köszönjük, hogy úgy szeretsz bennünket, amint vagyunk. Áldunk téged azért a tervért és akaratért, hogy azt szeretnéd: ne maradjunk meg abban, amiben vagyunk, amiben születünk, hanem Lelked által új emberekké legyünk, újjászülessünk, és naponként megtérve, hozzád térve veled éljünk.

Jövel, ó áldott Szentlélek, gerjeszd fel híveidet. Gerjessz fel bennünket, Urunk, hogy rád szegezzük a tekintetünket, odairányítsuk a fülünket a te szavadra, a te igédre.

Köszönjük neked az elmúlt hét ajándékait, hogy megtartottad az életünket, szereteteinket. Köszönjük, hogy te voltál nekünk vigasz akkor is, amikor ravalok mellett kellett az evangéliumot hirdetni, amikor valakiknek el kellett búcsúzniuk szereteteiktől. Kérünk, adj nekik vigasztalást, élő reménységet a feláradás bizonyosságában.

Áldd meg együttlétünket, formáld azt valóban istentiszteletté, bennünket pedig gyülekezetté, akik hozzád szeretnénk igazodni, mint élő kőhöz, mint szegletkőhöz. Engedd, hogy épüljünk szentséges hitünkben, Urunk — ha ugyan szentséges az a hit, de tedd azzá. Kérünk, ezért könyörülj rajtunk: igehirdetőn és igehallgatókon egyaránt.

Ámen.

Igehirdetés

A virágvasárnap történetét olvastam a lekción. Láttuk, hogy beteljesedett Zakariás próféciája. Jézus Krisztus, halála előtt néhány nappal bevonul Jeruzsálembe, és ennek a bevonulásnak a célja az, hogy a Golgota keresztyén életét adja váltságul sokakért.

Hallottuk a történetet, hogyan fogadta Őt a város, miként mentek ki elé. Ruhájukat leterítették a szamárra, hogy azon lépkedjen, pálmaágakat vagdaltak, ezért nevezték ezt valamikor pálmák vasárnapjának is, vagy palmorumnak, hiszen pálmaágakat szabdaltak, amely a győzelemnek a jelképe is volt, és ezzel díszítették Jézus Krisztus útját.

Egy megdöbbenő dolgot is olvasunk azonban, mielőtt ez megtörténne. Azt, hogy Jézus Krisztus meglátta a várost, és sírt azon. Ez a szó a Bibliában: sírt azon, vagy megsiratta, nem azt jelenti, hogy könnyezett vagy néhány könny megjelent a szemében, hanem azt jelenti, hogy jajveszékelve sírni. Valamilyen nagy szomorúsággal sírni, valamilyen nagy veszteséget konstatálni, valamilyen nagy bánatból adódó könnyezés, sírás az, amit itt olvasunk. Tudjuk az igéből, hogy Jézus Krisztus csak kétszer sírt: az egyik, Lázár sírjánál, mielőtt feltámasztja, a másik: ez a történet, amikor virágvasárnap meglátta a várost és megsiratta.

Amikor Isten nekem ezt az ígét adta, hogy erről szolgáljak, az volt az első kérdésem: Uram, nem leszek ünneprontó? Nem jobb lenne arról szolgálni, hogy kimennek Jézus elé pálmaágakkal, leveszik a ruhájukat: mit adunk oda neki? Isten megbátorított: nem, mert van ebben evangélium, sőt ez maga is evangélium. Isten nem elrontani akarja az ünnepünket, hanem megszentelni. Márpedig, ha Ő az ígét mondja, akkor ígétével akar bennünket megszentelni. Jézus

Krisztus virágvasárnapi története húsvétra készülve, evangéliumot tartalmaz. Még az a mondat is, hogy látván a várost, sír azon.

Kodálynak van egy csodálatos kórusműve: Jézus és a kufárok. Amikor fiatalkoromban hallgattam ezt, és tegnap este újra meghallgattam, már nem olyan fiatalon, és belesodálkoztam abba, hogy mennyire kifejezte a zeneszerző azt, amikor a zarándokok felértek a dombra és onnan eléjük tárult a látvány. Ez a kórusmű úgy kezdődik: „Elközelge húsvét, és felméne Jézus Jeruzsálembe, a templomba.” A kórus és a zenekar, amikor ezt éneklí és játssza: „Jeruzsálembe”, akkor szinte látjuk benne az elterülő városnak a szépségét, a dombra épült templomnak a hatalmas köveit, épületét, annak a gyönyörűségét.

Arra gondoltam, hogy mi járhatta át a zsidó zarándok szívét, amikor felért a dombra, és elé tárul ez a látvány: Jeruzsálem, a szent város. Megtelt örömmel a zarándokoknak a szíve. Nemcsak azért örültek, mert végre eljutottak ide, megőriztettek az úton, nem támadtak rájuk rablóseregek. Jó, hogy látják végre útuk célját, a végét. Felmehetnek a templomba. A hívó embernek mindig csodálatos vágya volt a templom. Csodálkozom azokon, akikkel úgy beszélgetek, hogy nekik a templom nem sok mindent jelent, hanem azt mondják: otthon is tudunk imádkozni.

A hívó ember nem azt mondta, hogy otthon is tudok imádkozni, ami egyébként igaz, hanem azt mondta a zsidó ember: gyertek, menjünk fel az Úr házába. A zsidó ember úgy volt, mint a 84. zsoltárban olvassuk: „Mily szerelmeitek a te hajlékaid, ó seregek Ura.” A hívó embernek a szíve megtelt azzal az örömmel, amit a 65. zsoltár írója meg úgy mondott: „Hadd teljünk meg házad javaival, templomod szentségével.” Amit nem találunk meg máshol, csak a templomban. A zsidó ember örült, amikor azt meglátta: viheti az áldozatot, az imádság házában imádkozhat Ábrahám, Izsák, Jákób Istenéhez, aki velük szövetséget kötött és bűneik ellenére szövetségben is maradt velük. Sőt, mi már tudjuk, hogy ezt a szövetséget meg is újította Jézus Krisztusban, az Ő Fiában, az Ő vére által — és tele volt a szívük örömmel.

És akkor Jézus megáll a dombon, és siratja a várost. Azért lehetett ez így, mert Jézus teljesen másképp látta azt a várost, mint az ember. Mert az ember mit látott? Azt, ami a szeme előtt van. De tudjuk, hogy az Úr azt nézi, ami a szívben van. Legalábbis Sámuel könyvében így szól hozzánk Isten igéje. Mi csak azt látjuk, mert azt láthatjuk csak. Mi emberek a másik ember szívébe nem látunk bele. Következtethetünk dolgokról, nem látunk a szívébe. Jézus Krisztus viszont azt is látja, ami a szívben van. És úgy látszik, ez a város siralmas állapotban volt. Nem azért volt siralmas állapotban, mert az épületek omlottak volna össze, nem azért volt siralmas állapotban, mert nem lettek volna jól megépítve, az utcák rendben tartva, mintha nem lettek volna a virágok, meg a pálmák szépek, hanem azért volt siralmas állapotban, mert Jézus beletátott, mi van amögött.

Lehet, hogy az emberek látták, milyen szép a templom. A tanítványok is azzal dicsekedtek, hogy Mester, micsoda épület, micsoda kövek... És akkor azt mondja az Úr Jézus Krisztus: igen, szép kövek, szép épület, de lehet, hogy ahogy az Ószövetségben olvassuk, a Kőbód Jahve, az Isten dicsősége felemelkedik és

otthagyja a templomot, mert nem folyik igaz istentisztelet. Mert nem ismerik az Urat. Az Isten Lelke felemelkedik és elhagyja a templomot.

Persze a tanítvány azt látja: micsoda épület, micsoda kövek. De Jézus nem dől be ennek, hogy micsoda épület. Ő nem abban gyönyörködik. Ő abban gyönyörködik, hogy van-e ott olyan szív, amelyik azt mondja: „igen, Uram, Lelked, ha hív, megyek. Szerelmed legyőzte szívemet. Ujjongva dicsérem áldott neved.” Jézus ezt nézte: van-e ott egy olyan élet, amelyik azt mondja: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek, verve a mellét. Vagy pedig azt mondják az ottlevő emberek: megtartottuk a Törvényt, megadtuk a tizedet mindenből: kaporból, mentából stb. Vagy pedig valaki azt mondja térdre hullva szent színe előtt: „Meghódol lelkem tenéked, nagy Felség, Szentháromságban ki vagy egy Istenség.”

Jézus, amikor belelát, nemcsak azt látja, hogy milyenek a házak, hanem azt, hogy mi van a házakban. Mi van a belső szobákban, a hálószobákban, a konyhában, kamrában. Hogyan élnek ott az emberek, hogyan beszélnek, gondolkodnak. Hiszen tudjuk, Jézus a tanítványok gondolataiba is belelátott. Megmondta nekik: ti ezt gondoljátok a szívetekben. Az Úr mindig azt nézi, ami a szívben van.

Megdöböntett az egyik híradó, amelyik egy családi tragédiáról tudósított. Van olyan, hogy egy családfő elővesz egy fegyvert, kivégzi a családot és önmagát is. Persze a híradó azonnal odamegy, mert ezt be kell mutatni. Megkérdezik a szomszédokat, az utcabelieket, hogy ismerték-e ezt a családot. Többször hallottam ezt egy-egy ilyen tragédia után, hogy a szomszédok azt mondják: nem gondoltuk volna... Olyan békeességben éltek, nem hallottunk veszekedést. Gyermeküket szépen járatták iskolába. Jó munkájuk, jó keresetük volt — és egyszer mégis előkerül a puska, és a családfő kiirtja a családot. A látszat, hogy harmonikusan élnek.

Jézus Krisztus azonban azt látja, hogy mi van a szívben. A szívből származnak a gonosz indulatok. Ahogy egy versben írja valaki: „A mélyből felszínre tör az elfojtott ösztönvilág.” Tulajdonképpen egyszer csak a nagy látszólagos békeességben (mint a próféta idejében: békeesség, békeesség — és nincs békeesség), egyszer csak a mélyből felszínre tör az elfojtott ösztönvilág, kirobban az ember igazi természete. Az az óemberi, az elveszett állapotbeli, a Sátántól megkötözött és fogvatartott emberi ösztön egyszer csak feltör. Jézus Krisztus ezt is látja. Őt nem lehet áztatni azzal, hogy rendben van minden.

Elizeust el akarta áztatni Géházi, amikor ő megkérdezte tőle: rendben van minden? Géházi meg azt mondja: nem volt a te szolgád sehol. Az Úr előtt nem mondhatjuk: igen, rendben van minden.

„Jézus látván a várost sírt azon”, hogy engedjük, hogy Ő megnézze, megvizsgálja a szívünket és legyünk őszinték. A végén annyit mondjunk: könyörülj rajtam, én Istenem! A te kegyelmességed szerint töröld el az én bűneimet!

Azért olvastam fel ezt az igét, mert ott van benne az evangélium. Jézus látván a várost, sírt azon. Ilyen evangéliumokat, örömhíreket láttam benne, hogy vegyük észre, hogy Jézus Krisztus soha nem magát siratta, itt se magát siratja. A mi Urunk nem siratta önmagát. Nem sírt akkor, amikor a Gecsemáné kert-

ben szenvedett. Nem sírt akkor, amikor jön egy aljas tanítvány, és csókkal árulja el az Emberfiát. Nem sírt akkor, amikor a főpap udvarába citálják. Vagy amikor Pilátus előtt „náddal verik a bársonyban, csúfolák térdhajtásokban”. Nem sírt akkor, amikor töviskoronát tettek a fejére, vagy amikor vinnie kellett a keresztet. Sőt, amikor viszi a keresztet, azt mondja: Jeruzsálem leányai, ne egem sirassatok... Nemcsak, hogy Ő nem sírt saját magán, hanem még azt sem engedte, hogy Őt sirassák. Azt mondja: magatokat sírassátok. A gyermekeiteket sírassátok, ne engem.

Jézus Krisztus soha nem önmaga miatt sírt, hanem mindig az ember miatt. Miért? Azért, mert Jézus Krisztust, akiben az Istenség egész teljessége lakozott, megindította a mi emberi nyomorúságunk. Ez olyan csodálatos dolog, hogy Jézus Krisztus, a mi Urunk, nem volt közömbös Jeruzsálem népe iránt, ezért tudott sírni. Ez azt jelentette: nem nyugszom bele, hogy ez így van. Azt akarom, hogy ne így legyen, azért megyek a Golgota keresztjére.

Csak azt szoktuk siratni, akit szeretünk. Az, hogy Jézus Krisztus sír, annyit jelent, hogy Ő szerette ezt a várost. És hogy Ő az életünk felett nem biztos, hogy örvendez, lehet, hogy a mi életünkre nem az igaz, hogy örült-e rajtad örömmel, hanem az, hogy sír a te lelki állapotod felett, és ez azt jelenti: szeret téged. És amikor kötélből ostort fon, hogy kiűzze a templomból a kufárokat, a pénzváltókat, galambárusokat, akkor ezt is szeretetből teszi.

Valakivel beszélgettem, aki azt mondta: azért milyen dühös, haragos lehetett Jézus. Jézus, mivel benne nem volt bűn, ez nem bűnből fakadó harag vagy düh volt, hanem isteni szívből származó szeretet volt. Az ige nagy üzenete, hogy Jézus mindig érzékeny volt az ember testi-lelki szükségére. És ez nagyon csodálatos dolog. Gondoljátok el, amikor ott egy nagy sokaság, azt olvassuk, hogy Jézus megszánta őket, mert már sok ideje ott voltak. Azt mondja: éhes ez a társaság, kenyeret kellene nekik adni. Jézus észreveszi, hogy hallgatják itt az igét órákon vagy napokon keresztül, követik Őt, és már éhesek. Megszánja a sokaságot.

Vagy amikor mentek a betegek hozzá. Amikor a naini gyászoló menettel találkozik. Egy özvegyasszonynak egyetlen fia halt meg, és Jézus Krisztus megszántja ezt az asszonyt, és visszaadja a fiát. Neki éppen így fontos, vagy még fontosabb az, hiszen azért jött — legalábbis Ő így mondja —, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessen. Nem azért elsősorban, hogy kenyeret adjon, hanem azt mondja: azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek. Mivel Jézus Krisztus siratta a várost, ezért ebben az van benne, hogy pont ez nem volt: az élet, a békesség, meg a bővülködés.

Valaki egyszer azt mondta nekem: találkozott egy hívő emberrel és ráköszönt: Áldás, békesség! Ez az illető azt mondta: na, az kellene! Az, hogy Jézus sír, elmondhatjuk neki: Uram, ez kellene! Áldás meg békesség. Erre van szükségünk. Hogy Jézus sírt a városon, azt jelenti: szereti azt a várost. Nem írta le, hanem jön, hogy az övéit megváltsa minden hamisságtól.

Ósszel szó volt az evangélizáción a laodiceabeliekhez írt levélről. Annak van egy olyan mondata, ami súlyos ítéletet hirdetne. Azt mondja a város gyüle-

kezetének: sem hideg nem vagy, sem hév, így mivel langymeleg vagy, kiköplek a számból. Ha ezt az igét továbbolvassuk, akkor van egy olyan mondat is benne: akiket én szeretek, azokat megfeddem és megfenyítem. Amikor ezt az igét a héten megint elolvastam, csodálatos lett, hogy Jézus ugyan azt mondja Lelke által, hogy kiköplek a számból, de nemcsak ezt mondja, hanem azt: akiket én szeretek, azokat megfeddem és megfenyítem. Amikor Jézus Krisztus valami ítéletet mond, még ahhoz hozzáteszi a kegyelmet. És Laodiceát biztosítja afelől, hogy szereti.

Itt nem lehet más tenni, csak összeesni. Csak azt lehet mondani: tied, Uram, a dicsőség, mienk pedig az orcánk pirulása. Az életem felett sírsz, de ugyanakkor kínálsz a kegyelmet. Látván az én lelkiállapotomat, azt mondod, ez siralmas, de mégis azt mondod: szeretlek téged. „Azt mondod: örökkévaló szeretettel szerettelek, azért terjesztettem ki rád az én irgalmasságomat.” Isten szeretetének csodája.

Sírt, mert Jeruzsálem lakói, bár tudták az igét, de nem ismerték annak jelentését. Olyan szépen idézik a 118. zsoltárt, amelyben az van: „Áldott, aki jön az Úrnak nevében... Az Úrtól rendelt nap ez, örüljünk és örvendezzünk ezen.” És a sokaság elkezd örvendezni. Éppen ezért megdöbbenő, hogy Jézus Krisztus pedig örvendezés helyett sír. Ezen a vasárnapon legalábbis azt látjuk, hogy szomorú. Aztán kötélből ostort fon, és kihajtja a templomból a galambárusokat, meg az áldozati állatot árusító embereket, a pénzváltókat, akik csupa jószívűségből a templom bejáratánál voltak, hogy a pénzt lehessen átváltani.

Jeruzsálem lakói tisztában voltak a szövetséges Isten szövetséget kötő szeretetével. Tisztában voltak a zsoltári próféciákkal, és mégis azt mondja Jézus: bárcsak felismerted volna ezen a mai napon is, ami a te békességedre való. Ebben megint evangéliumot láttam: ezen a mai napon.

Jeruzsálem volt az, akiről azt mondja Jézus: megölted a prófétákat. Jeruzsálem megemészttette a hírnököket, küldötteket, akiket Isten elküldött. Azt mondja Jézus egyszer: „hányszor akartam összegyűjteni a te fiaidat, mint ahogy a kotlós a csibéit, de te nem akartad.” Jeruzsálem ellenállt. És mégis, keményszívűségük ellenére is, azt mondja: de ma is itt a lehetőség. Bárcsak megismerted volna ezen a mostani napodon is. Jézus nem azt mondja: nézzük a múltat, hanem azt mondja: kínálok neked a jelent.

Mint ahogy Mózes azt mondja: „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.” Hogy tegnap zúgolódtatok, szemtelenül vádaskodtatok, visszavágytatok egyiptomi rabtartóitokhoz... De ma, ha az Ő szavát halljátok... Jézus azt mondja: ma van lehetőséged, itt vagyok. Kínálja neked önmagát, kezébe tedd kezed.

Milyen nagy kegyelem, hogy Jézus kínálja magát és adja magát a mi bűneinkért. Ezért azt mondja ma: ne játssz a kegyelemmel, az idővel, és ne játszd el üdvösségedet, mert elpusztulsz. Jézus ugyanis nemcsak a várost látja, annak bűnét, hanem annak következményeit is. Ő nemcsak belelát az életekbe, hanem továbblát. Hova fog ez vezetni? Ez az, amivel nekünk is kellene számolnunk. Jézus már látta azt, amikor majd idegenek lerombolják a templomot, a

földdel egyenlővé teszik, és kő kövön nem marad. Láttá, hogy mi lesz annak a következménye, ha valaki elutasítja az Úr Jézus Krisztust. Látja, mi lesz annak a bűnnek a következménye, amit elkövettünk.

Az a nagy baj, hogy a Sátán ezt elrejtí elölünk. De ha mi megállunk, akkor meg kell, hogy lássuk, mi lesz ennek a vége, hova fog ez vezetni. Adja meg az Úr, hogy úgy álljunk meg, ahogy Jézus Krisztus megállt, és ahogy meglátta Jeruzsálemet: sírva.

Ma azt hirdetem, hogy nemcsak Jézus Krisztus sírt, hanem ezen a napon nekünk is lehetne, vagy nekünk is kellene sírni. Jézus Krisztus a szájalom könnyeit sírta, nekünk pedig az a lehetőségünk, *hogy a bűnbánat könnyeit sírjuk*. Jézus nem sírhatta a bűnbánat könnyeit, mert benne nem volt bűn. Ő az irgalmasság és a szájalom könnyeit sírta. Nekünk viszont azt mondja: nektek ezen a napon egy lehetőségetek van, nemcsak az, hogy örüljünk, örvendezzünk, hanem, hogy sírjunk.

Tegnap vendégünk volt és szóba került, hogy Debrecenben, a Református Gimnáziumban és Kollégiumban milyen átrendeződések lesznek. Mi, hol lesz a jövőben. Eszembe jutott egy olyan jelenet, amit hallottam, hogy 1970-ben, amikor az akkori egyházi vezetők eladták az államnak a régi református főgimnázium épületét, ami tanítóképzőként működött sokáig, majd visszakerült egyházi kezelésbe. Az akkori egyházi vezető összehívta a kollégium vezetőit, magasabb rangú elöljáróit, és egy ilyen mondatot mondott: örüljünk, vigadjunk, mert végre megszabadultunk ettől a nagy épülettől — ami egyébként úgy kellett volna, mint egy falat kenyér —, és ezen a pénzen tataroztatjuk a kollégiumot. Akkor jelentkezett az akkori vallástanár — aki másnap már nem volt vallástanár — és azt kérdezte: püspök úr, sírni szabad?

Én arra gondoltam tegnap, jó lenne, ha mi úgy tudnánk örvendezni, hogy közben a mi Urunktól azt kérdeznénk: Urunk, sírni szabad? Mi is szeretnénk sírni. Szeretnénk sírni amiatt, amit egy történetben hallottam. Amikor egy idős hívő bácsinak a születésnapjára összehívták a gyerekeket, unokákat, mert ke-rek születésnap volt. Az idős bácsi várta ugyan a gyerekeket, unokákat, akik az egész ország területén szétszóródva éltek, de valakinek megjegyezte: örülök, hogy jönnek, de tudom, hogy veszekedés lesz a vége. Még a tortáig kibírták, a gyertyát elfújták rajta, aztán egyik beszólt valamit, a másik reagált rá, elindult a veszekedés, és majdnem, hogy a kisbaltát is elő vették. Mindenki dülva-fülva elment a saját útjára.

Nekünk is olyan sok kapcsolatunknak, kommunikációnknak veszekedés lett a vége. Miért van ez így? Mert a szívből származnak a gonosz indulatok, kívánságok. Mert ott van bennünk a bűn gyökere. Egyetlen valaki tudja kivenni, nemcsak a bűnünket megbocsátani, hanem a bűnnek a gyökerét kihúzni, mert csak úgy igaz, ha teljesen kitisztítja az Úr Jézus azt a sebet. Sőt meg tud még a bűn következményétől is szabadítani bennünket. Erre mondja az ige: Ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.

Ma indítson bennünket Isten arra, hogy őszintén azt mondjuk: Uram, vizsgálj meg engem. „Mindent jól lát a szemed, valamit gondol a szívem, te mind-

járt észreveszed.” Mert „Te előled elrejteni semmit nem lehet.” Jó lenne, ha azt mondanánk: Uram, nem is akarok elrejteni semmit. Jöjj és lakozz bennem, hadd legyen már itt lent templomoddá szívem-lelkem.” Éljen bennem, és én benned. Akkor lenne igazi virágvasárnapunk, igazi örömünk, igazi békességünk. Megvan a lehetősége, és mivel Jézus Krisztus életét adta, megvan a feltétele is ennek.

Énekeljük a 345,2 dicséretet:

Ha a világ nem tudná is számos bűnömet,
Te előled elrejtene semmit sem lehet;
Látja Lelked minden bűnöm, melynek átka sújt:
Vedd le rólam, ó, Úr Isten, vedd le ezt a súlyt!

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük igédet, amellyel keresed az életünket és szívünket. Add, hogy ne gátakat tegyünk elé, hanem érje el és szívünkbe jusson, és úgy legyen, mint pünkösdkor azok a férfiak, akikről azt olvassuk: mintha szíven találtak volna őket, szívükben megkeseredtek és feltették az első kérdést új életükben: mit akarsz, hogy cselekedjem, Uram?

Kérünk, hatolj a szívünkbe, Urunk, vedd bele a jó magot, mert te vagy az igazi, áldott magvető. Kérünk téged, hogy ne legyen semmi gát, kegyelmed mit ne törne át, hogy lelkünk végre hadd bízna rád magát, ezért fogadj el, Jézusunk.

Bocsásd meg, hogy elfelejtettünk sírni, Urunk, mert mi is a láthatókra nézünk. Sokszor elégedettek vagyunk azzal, hogy jól mennek dolgaink, fizetésünk van, gyarapszunk, gazdagszunk, szépek a gyermekek, a család. Sokszor gyönyörködünk abban, hogy külső körülményeink megvannak, és nem tudunk sírni amiatt: mi van belül? Nem csodálkozunk rá, honnan jön ez ki belőlem, hol van bennem ez az indulat, ez a harag, és nem tudunk sírni, hogy ilyen vagyok, és nem tudjuk azt mondani: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

Köszönjük, hogy még így is szeretsz minket. Köszönjük, hogy golgotai keresztedet ragyogtatod fel nekünk, és megbiztatsz bennünket: ott „áldássá lesz az átok. Megbékéltet a kereszt. El nem múló boldogságod, békességed ott keresd.” Add, hogy eljussunk a te keresztedig, Urunk, most, itt ebben a percben. Ne menjünk ki innen úgy, hogy nem fogjuk meg feleségünk vagy férjünk kezét, sem nézünk úgy rájuk, hogy bocsásd meg, vagy édesapánk, édesanyánk, vagy gyermekünk kezét. Vagy akire haragszunk, nem bírunk elviselni. Szánj meg bennünket, Urunk. Kérünk, könyörülj meg rajtunk, hogy megtehessük.

Kérünk, légy betegeinkkel, a nyomorúságban levő testvéreinkkel, az idős kor terhét hordozókkal, az óvodásokkal, az iskolába menőkkel. Köszönjük, Urunk, hogy az elmúlt héten is az evangéliumot hirdethettük a szomorú szívűeknek. Köszönjük, hogy örömet is adott a gyülekezetnek gyermekszületéssel.

Áldunk, hogy te vagy a mi Urunk, ismerhetünk téged. Engedd, hogy neked éljünk, és veled járjunk a reánk következő hét napjaiban is.

Ámen.